U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **T. A. T.,** zastoupen Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. Října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2015, č. j. OAM-862/ZA-ZA04-HA08-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Az 47/2015 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2015, č. j. OAM-862/ZA-ZA04-HA08-2015, kterým žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“ nebo „azylový zákon“).

Městský soud neshledal stěžovatelem uplatněné námitky důvodnými; vycházel z toho, že stěžovatel zaměřil své námitky na ustanovení § 12 písm. b) a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Městský soud aproboval závěr žalovaného, že stěžovatel neuváděl, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Rovněž neuváděl, že by byl jakkoli politicky aktivní. Pokud jde o odmítání vojenské služby, městský soud poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které není odmítnutí vojenské služby samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Ohledně možnosti sankce poukázal městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu, dle kterého obava z trestního stíhání nemůže být považována za strach z pronásledování, neboť by takový trest musel mít persekuční charakter. Vyhýbání se vojenské službě je obecně chápáno jako porušení zákona a trest za

porušení této povinnosti není považován za perzekuci. Rovněž skutečnost, že stěžovatel vojenskou službu nenastoupil již v roce 1991 a až do roku 2008, kdy žil ve Vietnamu, neměl ze strany tamních orgánů žádné problémy, svědčí o tom, že stěžovatel nemá oprávněné obavy z návratu do vlasti. Uvedenému nasvědčuje také to, že navštívil Vietnam v roce 2013 a 2014 a taktéž žádné problémy s tamějšími orgány státní správy neuvedl. Obdobně soud posoudil také stěžovatelem tvrzené možné obtíže se znovuzískáním osobního dokladu, když mj. disponuje cestovním pasem vydaným dne 12. 5. 2008, tj. dlouho poté, co nenastoupil vojenskou službu. Městský soud poukázal i na to, že stěžovatel o mezinárodní ochranu požádal až v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění, aniž mu cokoli bránilo požádat dříve. Městský soud tak dovodil, že argumentace stěžovatele je účelová a žádost o mezinárodní ochranu byla podána ve snaze legalizovat na území České republiky svůj pobyt, což dle judikatury Nejvyššího správního soudu není důvodem pro její přiznání.

Městský soud vyhodnotil také posouzení doplňkové ochrany žalovaným podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu jako zcela dostačující, když stěžovatel vůbec neuvedl, s jakými mezinárodními závazky by mělo být jeho vycestování v rozporu. Rovněž se se stěžovatelem neztotožnil, že se žalovaný nezabýval pojmem vážná újma ve vztahu k tomuto ustanovení. Městský soud považoval za dostačující vyjádření žalovaného, že vycestování stěžovatele po posouzení informací o zemi původu a skutečností jím sdělených nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v tomto směru značně limitováno tím, že zde není dán tak široký prostor správnímu uvážení, ale jedná se spíše o do značné míry mechanické posouzení mezinárodních závazků ČR, resp. toho, zda na zjištěný skutkový stav lze aplikovat nějaké ustanovení mající základ v mezinárodních závazcích ČR. S ohledem na tuto skutečnost považoval městský soud rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu za přezkoumatelné.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“.

Stěžovatel spatřuje přesah vlastních zájmů, tudíž splnění podmínky přijatelnosti kasační stížnosti, v tom, že jeho otázka byla řešena způsobem neodpovídajícím ustálené judikatuře, napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, přičemž toto pochybení městského soudu má dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Stěžovatel má za to, že mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) azylového zákona, protože jeho vycestování stěžovatele by bylo v rozporu s mezinárodními závazky, konkrétně s čl. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Stěžovatel setrvává na svém názoru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona o azylu, posoudil nedostatečně. Nesouhlasí ani s argumentací městského soudu, který tento postup aproboval. Má za to, že městský soud pochybil nesprávným posouzením aplikace mezinárodních smluv na případ stěžovatele, z čehož dovozuje rovněž nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu.

Stěžovatel vyjádřil svou obavu z návratu do vlasti ze dvou rozhodných důvodů; nenastoupil vojenskou službu a byl mu zrušen občanský průkaz. Stěžovatel se obává možné perzekuce a má obavu z uložení trestu odnětí svobody, resp. jeho výkonu, s ohledem na to, že vězni ve Vietnamu musí pracovat od brzkých hodin do večera, mnohdy jsou šikanováni a fyzicky trestáni, za práci nedostávají odměnu, strava ve věznici je chudá, maso a ryby dostávají vězni maximálně dvakrát do měsíce, ve věznicích byla také zaznamenána vysoká míra korupce. Svou obavu považuje za důvodnou, neboť ke zrušení jeho občanského průkazu došlo až po jeho přesídlení na území České republiky. Skutečnost, že je držitelem cestovního pasu, je bez významu, neboť ten mu byl vystaven zastupitelským úřadem v cizině, tedy mimo dosah státních orgánů Vietnamské socialistické republiky.

S ohledem na uvedené navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť považuje jak své rozhodnutí, tak rozsudek městského soudu, za zcela v souladu s právními předpisy. Na základě skutečností, které stěžovatel uvedl, nelze dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy. K povaze výkonu trestu odnětí svobody musí žalovaný podotknout, že taková žalobní námitka nebyla uplatněna. Žalovaný upozorňuje, že samo rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ani rozsudek, jímž se zamítá žaloba proti takovému rozhodnutí v situaci, kdy žadatel nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, nevylučují jeho další pobyt na území ČR a není zde rozhodováno o vyhoštění stěžovatele z území ČR. Nicméně legalizaci svého pobytu musí stěžovatel řešit dle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Žádost stěžovatele považuje žalovaný nadále za účelovou, podanou s cílem legalizovat prostřednictvím azylového řízení svůj pobyt na území České republiky. Navrhuje proto kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítnout, příp. zamítnout jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou. V daném případě je tak kasační stížnost přípustná. Nejsou však přípustné všechny uplatněné kasační námitky. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost nemůže přípustně opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V daném případě se jedná o námitku, že by bylo stěžovatelovo vyhoštění v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s čl. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatel totiž v žalobě namítal toliko procesní pochybení žalovaného spočívající v tom, že se nedostatečně zabýval tím, jestli vycestování stěžovatele není v rozporu s mezinárodními závazky. Tuto námitku městský soud rovněž vypořádal. Stěžovatel však v žalobě neuváděl, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky a již vůbec je nekonkretizoval. Stejně tak stěžovatel v žalobě nenamítal skutečnost, že by mu měl být v zemi jeho původu uložen trest odnětí svobody a jaké jsou podmínky ve vietnamských věznicích. Všechny tyto námitky uplatnil stěžovatel prvně až v kasační

stížnosti, ačkoli mu nic nebránilo je uplatnit již v řízení před městským soudem. S ohledem na uvedené se nelze v kasačním řízení těmito námitkami věcně zabývat.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla podána ve věci mezinárodní ochrany, musel Nejvyšší správní soud rovněž posoudit, zda je podaná kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

O přijatelnou kasační stížnost se tak podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, může jednat v následujících typových případech: „*1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo b)krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“

V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že jakkoli je smyslem azylového práva poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem

chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46).

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel dovozuje přijatelnost kasační stížnosti z toho, že nebylo rozhodováno v souladu s ustálenou judikaturou, a také z toho, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, čímž došlo k zásahu do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud však uvedená pochybení neshledal a kasační stížnost vyhodnotil jako nepřijatelnou.

Pokud stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kterou odůvodnil tím, že se městský soud nedostatečně zabýval aplikací mezinárodních smluv na stěžovatelův případ, tuto Nejvyšší správní soud neshledal. Ohledně nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004, podle kterého *„[r]ozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ztotožní-li se sice krajský soud se závěry správního orgánu a označí-li je za správné, nevypořádá se ale s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům.“* Nejvyšší správní soud zjistil, že v projednávané věci se městský soud se všemi námitkami uplatněnými v žalobě dostatečně a řádně vypořádal. Stěžovatel totiž v žalobě nenamítal, že by žalovaný nesprávně posoudil aplikaci mezinárodních smluv na jeho případ, nýbrž namítal pouze obecně procesní pochybení žalovaného, jenž se dle jeho názoru nedostatečně zabýval otázkou udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu v důsledku hrozby vážné újmy, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Stěžovatel totiž nezpochybňoval závěr žalovaného ani neuvedl žádný mezinárodní závazek České republiky, se kterým by mělo být jeho vycestování v rozporu. Takto uplatněnou námitkou se městský soud zabýval, přičemž dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, neboť otázku, zda vycestování stěžovatele představuje rozpor s mezinárodními závazky ČR, posoudil, přičemž dospěl k negativnímu závěru. Nejvyšší správní soud připomíná, že v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Kvalita ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí krajského (městského) soudu a je pouze v rukou žalobce. Správní soud není povinen ani oprávněn za žalobce dovozovat konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí, tedy z vlastní iniciativy nahrazovat projev vůle žalobce a sám vyhledávat vady napadeného správního aktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009 – 74; nebo rozsudek ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015 - 20).

Pokud jde o námitku, že městský soud nesprávně posoudil, jestli se žalovaný dostatečně zabýval tím, zda by vycestování stěžovatele bylo v rozporu s mezinárodními závazky, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka žádným způsobem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pouze nad rámec Nejvyšší správní soud uvádí, že odůvodnění uvedené námitky městským soudem je dostatečné a přiléhavé. Žalovaný se pojmem vážná

újma ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona zabýval, přičemž na základě shromážděných podkladů a vyjádření stěžovatele v průběhu řízení shledal, že jeho vycestování není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Pouhý nesouhlas stěžovatele se závěry městského soudu neznamená, že se tento soud nevypořádal s uplatněnými námitkami a nezpůsobuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost jeho rozsudku (srov. např. rozsudek ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 Azs 98/2014 - 41).

Stěžovatel pak stejně jako v žalobě namítá, že se obává návratu do Vietnamu proto, že v minulosti nenastoupil na povinnou vojenskou službu. Stejná otázka již byla řešena v mnoha řízeních před Nejvyšším správním soudem, přičemž bylo dospěno ke shodnému závěru, jaký prezentoval městský soud. Nejvyšší správní soud již v rozsudcích ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, nebo ze dne 24. 4. 2009, č. j. 4 Azs 87/2008 – 61, uvedl, že „*odmítnutí vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení azylu, neuvádí-li žadatel o mezinárodní ochranu ještě jiné důvody, pro které žádá o udělení azylu, popř. doplňkové ochrany.*“ Dále v rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 3 Azs 396/2005 – 88, nebo ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 8/2005 - 49, konstatoval, že „*[o]bava založená na tvrzení stěžovatele, že by mohl být trestně stíhán za vyhýbání se vojenské službě, nemůže být považována za strach z pronásledování, neboť trest hrozící za vyhýbání se výkonu vojenské služby by musel mít persekuční charakter (...)Vyhýbání se vojenské službě je tak obecně chápáno jako porušení zákona a trest za porušení této povinnosti není považován za persekuci. Výkon vojenské služby je považován za povinnost plynoucí ze státoobčanského vztahu, a proto povolání k výkonu základní vojenské služby není samo o sobě skutečností zakládající pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení.*“ Nejvyšší správní soud pak souhlasí se žalovaným i městským soudem, že tato námitka se jeví jako účelová; stěžovatel nenastoupil na vojenskou službu již v roce 1991, přičemž ve Vietnamu žil až do roku 2008 bez toho, aby měl ze strany tamních státních orgánů jakékoli problémy. Stěžovatel navštívil Vietnam také v letech 2013 a 2014, a ani ohledně těchto návštěv žádné problémy neuváděl. Ani námitka ohledně obtíží se znovuzískáním osobního dokladu na této skutečnosti nemůže ničeho změnit. Jak uvedl již městský soud i žalovaný, stěžovatel disponuje cestovním pasem a ohledně zániku platnosti jeho občanského průkazu vyslovil toliko domněnku. Ačkoli, jak stěžovatel uvádí, mu byl cestovní pas vydán až v České republice zastupitelským úřadem, není pravdou, že by se tak stalo mimo dosah státních orgánů Vietnamské socialistické republiky. Zastupitelský orgán Vietnamské socialistické republiky totiž na území České republiky reprezentuje Vietnamskou socialistickou republiku a vydání cestovního dokladu stěžovateli tak bylo projevem její svrchované moci. Poněvadž byl stěžovateli cestovní doklad vydán v roce 2008, tedy již dlouho poté, co na vojenskou službu nenastoupil, nelze dovozovat, že by měl mít potíže při eventuálním vyřizování dalšího dokladu totožnosti.

Žádné další okolnosti relevantní pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatel neuvedl. Strach z pronásledování je tak totiž u stěžovatele nepravděpodobný a tato námitka byla uplatněna pouze proto, aby si zde stěžovatel legalizoval pobyt poté, co mu nebylo prodlouženo pobytové oprávnění a bylo s ním zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud však již mnohokrát judikoval, že primárním účelem azylového řízení není legalizace pobytu cizince na území České republiky. Např. v rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „*zákon o azylu sám určuje poměrně striktní pravidla, která musí žadatel o azyl, v*

případě, že chce získat azyl, splnit. To však není případ stěžovatele, který zcela zjevně zneužívá azylovou proceduru k legalizaci pobytu na území České republiky, což však nikdy nebylo účelem azylového řízení.“ Rovněž v rozsudku ze dne ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, Nejvyšší správní soud dovodil, že „*nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.*“

S ohledem na výše uvedené tak lze uzavřít, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností zdejší soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti a ani z úřední povinnosti pak nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu